

Brandon Webb
John David Mann

INSTRUIȚI SĂ UCIDĂ

Cea mai dură școală de lunetiști
din lume

Traducere:
Eugen Gasnaș
Elena-Maria Ciocoiu

NICULESCU

CUPRINS

NOTA AUTORULUI	11
HĂRȚI	12
PROLOG: TRĂIND CU MOARTEA	17
I. MISIUNEA.....	21
1. Războinic, asasin, spion	23
2. Născut pentru a împușca.....	39
3. Infernul	56
II. MĂIESTRIA	85
4. Școala de lunetiști.....	87
5. Standardul de platină	113
6. Gândirea Zen, gândire letală	136
7. Realitatea războiului	158
8. Arta și știința de a trage	179
III. PÂNDĂ	199
9. Bun venit în junglă	201
10. Leșirea din tipare	225
11. Lunga noapte.....	248

IV. ÎMPUȘCĂTURA	273
-----------------------	-----

12. Ambuscada.....	275
--------------------	-----

13. Impactul.....	295
-------------------	-----

14. Eliberarea.....	322
---------------------	-----

V. EXECUȚIA	341
-------------------	-----

15. Luând o viață.....	343
------------------------	-----

EPILOG: ÎN VIAȚĂ	359
------------------------	-----

POSTFAȚĂ: CE FACE UN LUNETIST DE LA OPERAȚIUNILE SPECIALE ÎN VIAȚA CIVILĂ	363
--	-----

MULȚUMIRI.....	367
----------------	-----

NOTA AUTORULUI

Toate evenimentele din această carte sunt adevărate și sunt descrise aici cât de bine le-am cunoscut sau mi le reamintesc. În mai multe cazuri, numele au fost schimbate. Am încercat de fiecare dată să evităm dezvăluirea anumitor metode speciale și a altor informații sensibile legate de misiunile îndeplinite. Această carte a fost prezentată, parțial redactată, și în cele din urmă aprobată de Consiliul de Avizare al Ministerului Apărării, înainte de publicare.

PROLOG: TRĂIND CU MOARTEA

Fiecare om este dator cu o moarte. Fără excepție.

STEPHEN KING, *THE GREEN MILE*¹

Am o relație neobișnuită cu moartea.

Pentru majoritatea dintre noi, moartea este un mister, un lucru de care ne temem și pe care căutăm să-l evităm, să ne sustragem sau să-l negăm, chiar să pretindem că nu există, cel puțin până când ajungem la șaizeci sau șaptezeci de ani și începe să ne dea târcoale, luând viețile celor pe care îi cunoaștem și-i iubim.

Pentru mine, fața morții este la fel de familiară ca barista de la cafeneaua unde merg de obicei.

În friguroasa zi de 4 martie 2002, mă aflu împreună cu șapte dintre companionii mei într-un elicopter MH-47 Chinook, cu numele de cod Razor 1. Nu ne mișcăm; stăm îmbarcați la baza aeriană Bagram din nordul Afganistanului, așteptând ordinul de plecare. Trebuie să acționăm ca o forță de reacție rapidă² în Valea Shahikot, în apropiere de granița cu Pakistanul, cam o sută cincizeci de kilometri de aici, pentru a-l salva pe Neil Roberts, un coleg de la Navy SEAL, care a fost doborât pe un vârf de munte acolo, împreună cu o echipă Seal, care a plecat să-l scoată de acolo și a fost prinsă în mijlocul unui foc inamic.

În sfârșit, vine și ordinul – numai că nu este „Plecați”, ci este „Coborâți”.

În ultimul moment, din motive care nu ni se comunică niciodată (fără îndoială, politice), suntem debarcați din aparatul de zbor și înlocuiți cu o echipă din Armata

1 În limba română, *Culoarul morții*, 2003 (n. trad.)

2 În original, QRF, abreviere de la *quick reaction force* (n. trad.)

SUA a Ranger-ilor, care va zbura în locul nostru, în timp ce noi vom sta și ne vom uita în zare. Cinci membri ai acestei echipe de salvare – echipa care ne-a înlocuit, echipa care, de altfel, trebuia să fim noi – nu s-a mai întors niciodată. Și nici Roberts. Astfel, el devine primul membru al US Navy SEAL ucis în conflictul incipient pe care oamenii deja îl numesc războiul împotriva terorismului.

Câteva săptămâni mai târziu, un alt SEAL, Matthew Bourgeois, coboară dintr-un Humvee, la marginea Kandaharului și calcă pe o mină de teren. Bizar este că am pășit și eu exact în același loc, acum două luni, când Humvee-ul pe care îl conduceam l-am parcat chiar acolo – chiar deasupra unei mine de teren antitanc. Singurul motiv pentru care mizeria aia nu ne-a făcut bucăți și pe noi este că cel care a pus-o a făcut o treabă proastă.

Dar nu și de data asta. Spre deosebire de cea de sub roata Humvee-ului condus de mine, dispozitivul pe care Matthew a pășit a fost setat corect. O fracțiune de secundă mai târziu, el devine victima numărul 2 a Navy Seal în Afganistan.

S-ar putea spune că am înșelat moartea încă o dată, dar eu nu văd lucrurile așa. Poate că Orfeu l-a păcălit pe Hades; poate că Ingmar Bergman l-a pus pe Max von Sydow să joace șah cu Moartea; dar acestea sunt doar povești. În viața reală, moartea nu este ceva ce înșeli sau îi dejoci planurile cum vrei tu. Moartea este ca vântul: suflă unde vrea să sufle. Nu poți negocia cu moartea; nu o poți opri. Cel mai bun lucru pe care îl poți face, așa cum orice marinar va spune, este să fii nebun să te pui cu ea.

Nu plecasem cu adevărat din Afganistan și dintr-o dată ne-am trezit în Irak, ca de altfel și în multe alte părți ale lumii, și tot mai multe morți s-au succedat. În 2012, am început să scriu o carte, *Among Heroes (Printre eroi)*, în onoarea prietenilor mei care și-au dat viața în Războiul Împotriva Terorismului. În timp ce eu încă lucram la prima versiune, cel mai bun prieten al meu, Glen Doherty, a fost ucis în Benghazi. Înainte ca manuscrisul să fie terminat, un alt prieten lunetist SEAL, Chris Kyle, a murit în Texas, în timp ce încerca să ajute un veteran în suferință. Crezusem că acea carte a fost ideea mea; dar moartea o scria alături de mine.

Așa cum mulți gânditori au spus-o de-a lungul veacurilor, relația ta cu moartea dă culoare relației tale cu viață, poate chiar o determină. Crazy Horse și-a început atacul în lupta de la Little Bighorn cu cuvintele: „Astăzi este o zi bună să mori.” Nu este o simplă declarație de forță și curaj. Singurul lucru care îți permite să îmbrățișezi pe deplin viața este să îmbrățișezi în același timp și moartea. „Teama

de moarte vine din teama de viață”, a spus Mark Twain. „Un om care trăiește din plin este pregătit să moară în orice moment.”

Așa cum am spus, am o relație neobișnuită cu moartea, dar la fel are orice lunetist din Operațiunile Speciale.

Lunetistul joacă multe roluri în războiul modern. El sau ea are o putere deosebită de observație și de recunoaștere/cercetare, de multe ori fiind principalul instrument prin care comandantul primește informații detaliate din spatele liniilor inamice. Lunetiștii sunt maeștri cercetași, petrecând adesea ore sau zile pentru a detecta un traseu și a observa mișcările unor oameni fără a trage măcar un singur glonț. Sunt atuuri importante în războiul psihologic; un singur lunetist poate semăna confuzie și nesiguranță în mintea a mii de soldați inamici. Pregătirea unui lunetist militar avansat, probabil cel mai exigent și istovitor curs de pregătire oriunde pe Pământ, îi instruieste pe cursanți într-o serie incredibilă de competențe și discipline, de la fotografia digitală și comunicațiile prin satelit până la legile fizicii și tehnicile de memorare, pentru care orice cartofor din Las Vegas ar da orice să le poată stăpâni.

Și totuși, chiar dacă toate aceste aspecte, reale și adevărate, fac parte dintr-unul din cele mai complexe seturi de abilități din lume, nu este mai puțin adevărat că sarcina fundamentală a lunetistului este brutal de simplă. Datoria lunetistului este să pună în pagină, să orchestreze și să execute o moarte.

Desigur, nu doar lunetiștii trăiesc experiența de a ucide. Aceasta este natura războiului; fiecare soldat, marinar, aviator este pus în poziția de a ajunge față în față cu moartea, și mulți chiar ajung în această poziție. O linie de tancuri, o formație de aeronave, o companie de infanterie: toate acestea au misiunea de a aduce moarte – dar, într-o manieră mult mai confuză, mai haotică și mai extinsă. Sunt aruncate cantități uriașe de bani și material pe câmpul de luptă, omorând sute și mii de oameni, distrugând clădiri și orașe, devastând mediul.

Misiunea lunetistului este de a aduce moartea unei persoane, în mod singular și instantaneu.

Felul în care lunetistul ucide diferă de felul în care se desfășoară lucrurile în război. Cu siguranță, este mult mai precis, mai eficient și, ca să fiu sincer, mai economic. În Vietnam, pentru a ucide un singur soldat al armatei nord-vietnameze sau Vietcong i-au trebuit infanteriei americane să tragă aproximativ cincizeci de mii de cartușe, costul fiind de peste 2000 de dolari americani. Unui lunetist american îi trebuie în medie 1,3 cartușe să se debaraseze de un luptător inamic. Costul total: 27 de cenți.

Respectiv, Felul în care ucide lunetistul este, de asemenea, mai personal. Când tragi cu pușca pe un câmp de luptă în toiul unui canonade sau arunci o grenadă peste un zid sau chiar când împuști pe cineva în timp ce alergă printr-o clădire și adrenalina îți inundă mușchii și terminațiile nervoase, toate astea înseamnă ceva. Dar atunci când stai ascuns într-un loc ore, chiar zile în șir, observând pe cineva anume, notându-i fiecare mișcare, cunoscându-i rutina de zi cu zi, obiceiurile, schițând un întreg profil al personalității și intențiilor sale printr-o observare exhaustivă, aceasta este o cu totul altă experiență. Un lunetist poate ajunge să-și cunoască ținta într-un mod foarte intim înainte de momentul în care va apăsa pe trăgaci.

În final, un lunetist va ucide un alt om într-un mod cât se poate de conștient. Deliberat. „Cu mai mult sânge rece”, ai putea spune – dar dacă spui asta, atunci n-ai fost niciodată în pielea unui lunetist. Chris Kyle, poate cel mai cunoscut dintre lunetiștii secolului 21, a fost întrebat de multe ori ce simțea față de toți cei pe care i-a ucis, și Chris întotdeauna întorcea vorba: nu despre oamenii pe care i-a ucis era vorba, ci despre băieții pe care îi apăra ca să nu fie uciși. Majoritatea lunetiștilor militari cu care veți vorbi vor spune același lucru. Scopul lor, acolo pe câmpul de luptă, nu este de a lua vieți, ci de a salva vieți.

Nu vă amăgiți: chiar dacă obiectivul poate fi protejarea unor vieți, mijlocul folosit este provocarea morții. Lunetistul, poate mai mult decât orice alt militar, întrușipează contradicțiile și ironiile inerente ale războiului. Scopul războiului este de a reduce la tăcere sau de a rezolva un conflict; cu alte cuvinte, de a permite oamenilor pe care îi reprezintă acel luptător să trăiască în pace. Când te duci la război, scopul tău final este de a elimina barierele care împiedică societățile să ducă o viață normală; de a promova pacea, de a proteja și conserva viața.

Și vei face asta ucigând.

Misiunea lunetistului este de a proteja viața aducând moarte.

Aceasta este povestea oamenilor care fac acest lucru: cine sunt ei, cum fac ceea ce fac și pregătirea care îi face ceea ce sunt.

I. MISIUNEA

Vei merge într-una dintre cele mai letale zone de conflict de pe fața planetei. Vei fi pregătit în prealabil, cu câtă pricepere și informații actuale există, dar lucrurile necunoscute vor fi mult mai importante decât cele cunoscute.

Vei fi ochii și urechile, radarul și periscopul operațiunilor noastre. Vei întâlni situații în care ești singurul care știe, de fapt, măsura deplină a ceea ce se întâmplă acolo, pe teren, și va trebui să apelezi la propria ta judecată pentru a acționa, chiar dacă nu ai întotdeauna autoritatea explicită să faci asta.

Cursul pe care îl ia un conflict și șansele de finalizare cu succes a acestuia vor depinde de tine într-o măsură mult mai mare decât în orice altă epocă războinică anterioară...

1 RĂZBOINIC, ASASIN, SPION

Acum există un alt tip de război – nou ca intensitate, vechi ca origine – războiul dus de trupele de gherilă, de radicaliști, de rebeli, de asasini; un război dus prin ambuscade în loc de luptă, prin infiltrare în loc de agresiune, în care victoria se obține prin erodarea și epuizarea inamicului și nu prin angajarea lui directă în luptă.

PREȘEDINTELE JOHN F. KENNEDY

Câteva mile în largul coastelor Somaliei

Luni, 27 februarie 1995, aproape de miezul nopții

Nu m-am înecat niciodată, dar am fost aproape. Nu spun că am fost scufundați până la înec în timpul pregătirii noastre, dar să o spun așa: Sunt familiarizat cu modul în care te simți când ești înconjurat, invadat, înghițit de apă, acel sentiment intim al morții iminente. Îl cunoșteam de ani de zile. Atunci când aveam treisprezece ani, puteam să mă scufund cu capul adânc în jos, în mijlocul nopții, în beznă albastră ca cerneala pentru a descurca ancora bărcii pe care eram. Ai acea senzație primară când ești scufundat în apă, ceva profund liniștitor, chiar dacă te și înspăimântă. „Cenușă din cenușă” este ruga funerară familiară, „țărână din țărână...” – dar nu este chiar așa. Nu din pământ am venit. Am venit din apă, iar apa este întotdeauna gata să ne cheme înapoi.

Chiar în acel moment, Alex Morrison era stăpânit de gânduri despre moarte și apă, în timp ce simțea cum ambarcațiunile saltă și plonjează în hula mării africane în mijlocul nopții.

Alex a fost SEAL încă din 1989 și a absolvit programul de lunetiști de la Naval Special Warfare³ la mijlocul anului '94, cu mai puțin de un an mai devreme. Fiul

³ Forțele Speciale Ale Marinei SUA (n. trad.)

unui ofițer de pușcași marini, acesta s-a alăturat acestor echipe dintr-o sete de aventură de nestins. Avea sentimentul că era aproape de așa ceva.

S-a uitat în jurul său, încordându-și ochii ca să vadă mai bine în întuneric.

Ei erau în jur de patruzeci, înghesuți pe bănci în întuneric, ca niște sardine puternic înarmate și ambalate într-un container de transport MILVAN, din oțel ondulat, fixat de puntea unui aeroglisor amfibie, accelerând spre coasta Somaliei, având încă câțiva kilometri până la destinație. Nu puteau vedea afară, de parcă puteai vedea ceva în ocean la miezul nopții; totuși, dacă ar fi fost pe punte, cel puțin ar fi putut să vadă stelele și să-și imagineze unde este orizontul. Dacă se întâmpla ceva, ar fi putut măcar *să facă* ceva.

N-aveau norocul ăsta. Tot ce puteau face era să se gândească la misiunea lor.

*Operation Restore Hope*⁴, așa se numea în 1992, atunci când a fost lansată. Un efort internațional pentru a aduce ordine și stabilitate în Somalia atinsă de război și foamete. Tot ceea ce trebuie să faci este să vezi Bătălia de la Mogadishu din octombrie 1993 pentru a ști ce soartă a avut *acel* plan.

Mai degrabă Operațiunea Lăsați Orice Speranță, gândi Alex.

Și acum, că au întrerupt orice legătură, cineva trebuia să meargă și să preia ultimele câteva mii de angajați ONU care erau încă acolo, adăpostiți în tabere și în jurul aeroportului de coastă. Nu au putut fi transportați pe cale aeriană – prea mulți milițieni somalezi, nebuni, care mestecau khat⁵ și umblau peste tot cu rachete sol-aer. Nu au putut pleca nici cu nave comerciale: prea multe mortiere, RPG-uri și așa mai departe. Trebuia să fie o operațiune militară, și una delicată pe deasupra. Motiv pentru care Alex și plutonul lui erau acolo.

Operațiunea avea un personal total de aproximativ paisprezece mii de oameni, deși doar o parte dintre aceștia se folosea ca forță reală de debarcare. Cei mai mulți vor rămâne la bordul flotei Coaliției, formată din două duzine de nave, la șapte kilometri de coastă, pentru a primi persoanele evacuate și pentru a sprijini misiunea. Va fi cea mai mare retragere amfibie în condiții ostile, de când ne-am retras din Coreea de Nord, în 1950.

Aproximativ jumătate din forțele de debarcare vor ajunge în portul de la Mogadishu, la nord de aeroport, în ambarcațiuni mari. Mai multe sute vor merge cu vehicule-amfibii de asalt, în esență niște tancuri mari impermeabilizate. Unii vor zbura cu elicoptere. Nu și Alex. El și alte sardine au fost trimise cu hovercraft-ul direct pe plaja de lângă pista aeroportului, unde el și celălalt lunetist al plutonului

4 Operațiunea Recâștigați Speranța (*n. trad.*)

5 Plantă originară din Cornul Africii și din Peninsula Arabică, folosită ca stimulent, pe care Organizația Mondială a Sănătății a clasificat-o drept un drog. (*n. trad.*)

se vor împărștia cu echipele lor de sprijin și vor asigura punctele de observație pe durata misiunii. Toate acestea trebuiau să decurgă lin – fără să se tragă vreun glonț. La urma urmei, Mohamed Aidid și ceilalți lideri militari somalezi cu care s-a vorbit au fost de acord să lase forțele ONU să plece în liniște. Dar, desigur, au mai spus ei, nu puteau fi responsabili pentru acțiunile milițiilor sau grupurilor disidente, nu-i așa?

Pentru a fi pe înțelesul tuturor: o dată ce evacuarea începea, orice pariu era posibil.

Undeva în Afganistanul de Est,

Luni, 4 martie 2002, înainte de răsărit

Rob Furlong s-a ghemuit în elicopterul de transport rece ca gheața, simțind carcasa de metal a Chinook-ului vibrând în spatele lui. Îi treceau prin cap diverse gânduri. Mirosul combustibilului și suflul de aer rece acționau ca niște săruri mirositoare, iritându-l. Ca și cum ar avea nevoie de stimulente pentru a fi în alertă. Fluidul hidraulic se scurgea pe pereții interiori ai elicopterului, dându-i impresia că este într-o peșteră umedă. Două rânduri de luptători stăteau față în față, fixați în chingile roșii de năilon pe scaunele lor antișoc, retractabile. Tânguitul insistent și pițigăiat ale turbinelor de pe Chinook și *vrum vrut vrut-ul* rotoarelor gemene făceau conversația aproape imposibilă, lăsând oamenii în mare măsură singuri cu gândurile lor.

Stând spre fața elicopterului, aproape de mitraliorul de la ușă, Rob se uită spre stânga, pe rândul luptătorilor așezați pe partea lui de elicopter, și își ocupă mintea încercând să ghicească unitățile de care aparținea fiecare – Delta, 101 Aeropurtată, Divizia 10 Montană? Erau aproximativ treizeci, plus un 4x4 de teren încărcat lângă rampa din spate. Șapte alte Chinook zburau în aceeași formație cu a lui, în total mai mult de două sute de militari, o parte din cele aproape două mii care aveau să fie aruncați în această operațiune, prima ofensivă majoră a ceea ce se numea încă războiul cel nou.

Cei mai mulți dintre acești băieți (inclusiv Rob) nu mai văzuseră niciodată o luptă. Ceea ce era valabil pentru mai mult de 95 la sută din forțele armate americane și canadiene. Fusesse pace în lume, relativ vorbind, timp de un deceniu.

Rob și-a întors capul și s-a uitat în cealaltă direcție, spre partea din față a aeronavei, unde stătea trăgătorul de la ușă cu mitraliera lui FN MAG M240, dând impresia că dormea iepurește. MAG: *mitrailleuse d'appui général*, varianta franceză pentru mitralieră „de uz general”. M240 trage 650 până la 1000 de gloanțe pe

minut. Mentea matematică a lui Rob a calculat rapid. Odată ce trăgătorul a apăsât pe trăgaci, arma mare a tras de la zece la cincisprezece gloanțe în fiecare secundă. Deloc rău, și asta în scopuri generale.

Acele cartușe erau de calibrul 7,62. Spre deosebire de cele „.50”, cartușele pe care le avea Rob, care arată diametrul glonțului (sau, mai exact, diametrul țevii armei care trage acel glonț) în inci, „7,62” denumește diametrul în milimetri. Calibrele .45, .38, .22 sunt bazate pe inci, stilul clasic american de denumire a armelor și a muniției. Populara 9 mm (cum ar fi arma de șold pe care o avea Rob) urmează convenția metrică europeană, la fel ca și proiectilele de 5,56 care ieșeau din pușca de luptă C8 a lui Rob, și vărul său apropiat, calul de luptă american M4, și atât de populara M16, pușca standard americană de la Războiul din Vietnam încoace.

Înainte de a urca în elicopter, Rob a vorbit cu un tânăr lunetist de la Delta, care avea un SR-25. Lui Rob i-a plăcut arma aceea. O semiautomată, SR-25 este construită ca un M16, numai că are un cilindru mai lung și, în loc de 5,56, trage cu 7,62, care are un impact mult mai mare.

Și apoi era masiva pușcă cu lunetă de calibru .50, cu patul sprijinit pe podeaua elicopterului lângă piciorul stâng al lui Rob. Pușca de calibru .50 o va folosi pentru a face istorie. În picioare lângă el, arma lungă era aproape la fel de înaltă ca Rob, fiecare cartuș era ca o rachetă spațială mare sau ca o cutie de Coca-Cola. Un glonț de calibru .50 poate lovi pe cineva aflat la o distanță de mai mult de o mie cinci sute de metri și cu o forță care poate disloca un bloc motor. Este, așa cum spune Rob, „ca un pumn în față dat de Dumnezeu.”

„Mai sunt zece minute!” s-a auzit din cabină.

Furlong s-a uitat din nou la M240, montată pe dispozitivul de manevrare, și s-a întrebat cum era când arma aia mare intra în acțiune.

Husaybah, Irak

Sâmbătă, 17 aprilie 2004, dimineața devreme

Atunci când Jason Delgado s-a trezit în biroul său de la bancă în dimineața zilei de 17 aprilie, primul lui gând a fost: *La naiba!* Nu avea un sentiment bun în legătură cu ziua care începea. Jason nu era bancher, iar aceasta nu era o bancă normală. El era cercetaș-șef al plutonului său de pușcași marini lunetiști, iar întinderea de birouri și depozite părăsite care se găsesc pe bucata de pământ

cunoscută drept granița dintre Irak și Siria era ceea ce echipa sa numea casă de câteva luni, întru oameni și cărți.

S-a ridicat pe patul de campanie, s-a răsucit pentru a-și pune picioarele pe poale și s-a uitat în jur pentru a-și da seama de unde se trăgeau focurile de armă care l-au trezit. Prin ușa deschisă i-a văzut pe celelalți doi lunetiști din secțiunea sa, Josh Mavica și Brandon DelFiorentino, stând pe paturile lor supraetajate, împușcând oameni.

Pe Xbox-urile lor. *Grand Theft Auto: San Andreas*

Băieții vor fi mereu băieți. Delgado și-a scuturat capul. „Voi nu vă săturați de prostiile alea la locul vostru de muncă?” Și a dat din cap în direcția orașului care era în afara zidurilor taberei lor de bază. Deși era de-abia de șase luni șeful lor, Delgado simțea ceva asemănător cu responsabilitatea unui părinte pentru acești doi băieți, ca de altfel și pentru ceilalți băieți din pluton. Deși nu avea nici douăzeci și trei de ani, Delgado era sergentul plutonului de lunetiști, Lima Company, Third Battalion, Seventh Marine Regiment⁶, având sarcina de a gestiona starea fragilă a acestui oraș lovit de soartă.

Trecuseră abia doi ani de la experiența lui Rob Furlong cu elicopterul în zorii zilei, în estul Afganistanului, dar lumea era acum un loc cu totul diferit. Un an mai devreme, în martie 2003, Delgado a făcut parte din unitatea care a venit în Irak dinspre nord, pentru a-l alunga pe Saddam Hussein din Bagdad și a da înapoi țara poporului. Acum, el era din nou în țară pentru o nouă misiune, de data aceasta în Vestul Sălbatic, în orașul de frontieră Husaybah, baza lui de operațiuni aflată la o aruncătură de băț de Siria.

Husaybah. Un cuvânt din trei silabe însemnând aproximativ „Nu-mi vine să cred în ce rahat suntem.” Capitala corupției din vestul Irakului, a traficului de droguri și arme, Husaybah făcea ca *The Wild Bunch* din Sam Peckinpah să semene cu ceremonia de absolvire la o școală de fete.

Delgado s-a aplecat și a apucat M40A3-ul lui. Nu era chiar monstrul lui Furlong calibru .50, dar era ceva ca lumea. Pușca cu încărcare manuală M40 folosește un cartuș 0.30-06, *treizeci-zero-șase* referindu-se atât la calibrul său (0.30), cât și la anul când a fost adoptată de armata SUA (1906). Încărcarea manuală însemna că nu oferă performanța de foc rapid a unei semiautomate, cum ar fi M16 sau SR-25, dar are o lovitură strașnică, de o precizie fenomenală.

S-a îndreptat către toaleta portabilă luându-și arma cu el. Nu știa niciodată când vreun cetățean model arunca vreun proiectil de mortier peste zid.

⁶ Lima Company, Batalionul 3, Regimentul 7 Pușcași Marini (*n. trad.*)